

"Değiştirilmiş Karbon'un evreni özgün ve çarpıcı.
Muazzam karakterler ve eşsiz bir gizem barındırıyor."

-PATRICK ROTHFUSS

DEĞİŞTİRİLMİŞ KARBON

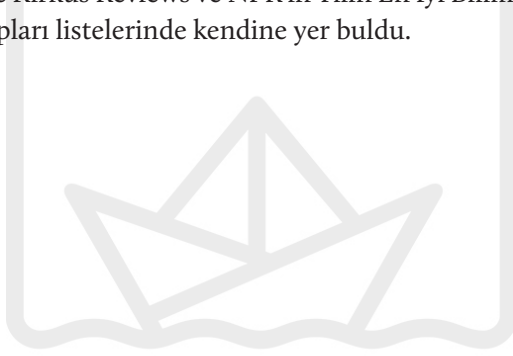
RICHARD K. MORGAN

Richard K. Morgan

Kara fantazi türündeki ünlü *A Land Fit For Heroes* serisinin ve 10 bölümlük Netflix dizisine uyarlanan *Değiştirilmiş Karbon* ile başlayan ödüllü Takeshi Kovacs üçlemesinin yazarıdır. Marvel'dan çıkan iki *Black Widow* cildinde ve *Crysis 2* ve *Syndicate* gibi oyunların senaristliğini de yapan Morgan, yine *Crysis*'in grafik romanının da yazarlığını yaptı.

Yazarın *Market Forces* adlı eseri 2005'te John W. Campbell Ödülü'nün sahibi oldu. *Black Man* adlı eseri ise 2007 senesinde Arthur C. Clarke Ödülü'ne, *The Steel Remains* ise Gaylactic Spectrum ödülüne layık görüldü. Devam kitabı olan *The Cold Commands* de Kirkus Reviews ve NPR'ın Yılın En İyi Bilimkurgu/Fantazi Kitapları listelerinde kendine yer buldu.

i t h a k i

Değiştirilmiş Karbon
Richard K. Morgan

Orijinal Adı
Altered Carbon

Ithaki Yayınları - 1298

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*

Editör: *Alican Saygı Ortanca*

Düzeltili: *Ömer Ezer*

Kapak Tasarım: *Hamdi Akçay*

Kapak İllüstrasyon: *Abel Chan Arce*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Ocak 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-375-759-7

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © *Aslıhan Kuzucan*, 2018

© *Ithaki*, 2018

© *Richard K. Morgan*, 2001

Bu kitap ilk olarak Londra'da Gollancz tarafından yayımlanmıştır.
Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın
alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

i t h a k i

Ithaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

RICHARD K. MORGAN
**DEĞİŞTİRİLMİŞ
KARBON**

BİR
TAKESHI KOVACS
ROMANI

i t h a k i

Bu kitap annem ve babam için:

JOHN'a

*zorluklar karşısında çelik gibi oluşu
ve sonsuz yüce gönüllülüğü için*

&

MARGARET'a

*sevgisinin içinde yatan
ve pes etmesine asla izin vermeyen
o güçlü öfke için*

GİRİŞ

Günün ağarmasına henüz iki saat vardı. Boyası dökülen mutfakta oturmuş, Sarah'nın sigaralarından birini içerek girdabı dinliyor, bekliyordum. Millsport uzun süre önce uykuya dalmıştı ama Reach akıntıları sığılıkları dövmeye devam ediyor, kıyıya vuran ses ıssız sokakları kolaçan ediyordu. Burgaçtan yayılan ince sis tıpkı bir tülbent gibi şehrin üstüne çökmüş, mutfak pencerelerini karartmıştı.

Kimyasal teyakkuz nedeniyle o gece bütün silahları çizik içindeki ahşap masaya yayıp elli kez saydım. Sarah'nın Heckler & Koch misket tabancası loş ışığın içinde bütün donukluğuyla parlıyordu ve kabzası, şarjörü doldurulmak üzere açılmıştı. Bu bir suikast silahıydı; kompakt ve tamamen sessiz. Fişekler tabancanın hemen yanındaydı. Sarah, mühimmatı öne çıkarmak için her birini izolasyon bandıyla kaplamıştı; yeşil olan uyku, siyah olan ise örümcek zehri içindi. Şarjörlerin birçoğu siyah banda sarılmıştı. Önceki gece Sarah, Gemini Biosys'teki güvenlik görevlilerini sar-mak için epey miktarda yeşil kullanmıştı.

Benim elimdekiler ise daha hafifti: büyük, gümüş bir Smith & Wesson ve kalan son dört halüsinojen el bombası. Her kapsülün etrafındaki ince kırmızı çizgi, metal kovandan sıyrılıp sigaramdan tüten duman kıvrımlarına karışmak üzereymiş gibi hafifçe ısıldı-yordu. O akşamüstü rıhtımda çektiğim tetrametin yan etkileriydi bunlar. Genelde ayık olduğumda sigara içmem ama nedense tetra-met bende her zaman bu isteği tetikliyor.

Derken, girdabın uzaklardan gelen homurtularının arasından rotor kanatlarının geceyi telaşla yırtışını duydum.

Kendimden bıkmış bir ifadeyle sigarayı söndürerek yatak odasına girdim. Örtünün altında uyuyan Sarah, alçak frekanslı bir sinüs eğrisini andırıyordu. Kuzguni saçları yüzünü örtmüş, uzun

parmaklı eli yatağın kenarına düşmüştü. Öylece durup onu izlerken gece bir anda yırtılıverdi. Harlan'ın yörünge muhafızlarından biri, Reach'e doğru deneme atışı yapıyordu. Sarsılan gökyüzünde yankılanan gök gürültüsü pencereleri titretti. Kadın yatakta kıpırdanıp gözlerine düşen saçları geriye attı. Sıvı kristal bakışlarını üstüne kilitledi.

“Neye bakıyorsun öyle?” Uykü mahmuru sesi boğuktu.

Hafifçe gülümsedim.

“Sırtıp durma, neye baktığımı söyle.”

“Sadece bakıyorum. Gitme vakti geldi.”

Başımı kaldırdığımda helikopterin sesini fark ettim. Yüzündeki uykü bir anda uçup gitmişti. Yatağın içinde doğrulup oturdum.

“ ‘Mal’ nerede?”

Bu bir Kordiplomatik şakasıydı. Eski bir dostu görmüşüm gibi gülümseyerek odanın köşesindeki bavulu işaret ettim.

“Tabancamı getir.”

“Emredersiniz *hanımefendi*. Siyahı mı, yoksa yeşili mi?”

“Siyahı. Bu pisliklere ancak streç bir kondoma güvendiğim kadar güvenirim.”

Misket tabancasını mutfakta doldurduktan sonra kendi silahıma baktım. Onu olduğu yerde bırakarak el bombalarından birini aldım. Yatak odası kapısının eşiğinde durdum ve en ağır olanı bulmaya çalışırcasına iki silahı da elimle şöyle bir tarttım.

“Fallik aletinle ilgili bir sorun mu var *hanımefendi*?”

Sarah, alnına dökülen siyah saçların altından baktı ve uzun, yün çoraplarını baldırlarına kadar çekti.

“Tak, uzun namlulu olan seninki.”

“Önemli olan boyu değil...”

İkimiz de aynı anda dışarıdaki koridordan iki kez gelen metalik çat sesini duyduk. Odanın karşısında göz göze geldik ve saniyenin çeyreği kadar hızlı bir şekilde Sarah'nın yüzünde kendi şaşkınlığının yansımaları gördüm. Dolu parçalayıcı silahımı ona fırlattığımda elini kaldırıp havada yakaladı. O sırada yatak odasının duvarı büyük bir patlamayla yerle bir oldu. Patlamanın etkisiyle köşeye savrulup yere düştüm.

Vücut ısı sensörleriyle yerimizi bulduktan sonra bütün duvarı mıknaşlı mayınlarla döşemiş olmalıydılar. Bu kez işlerini şansa bırakmamışlardı. Gaz saldırısı teçhizatları içinde yıkılan duvardan gelen komando, bir sineği andırıyordu. Eldivenli elleriyle tuttuğu küt namlulu kalaşnikofunu havaya kaldırdı.

Hâlâ yerdeydim ve kulaklarım çınlıyordu. Komandonun üstüne el bombası attım. Bomba patlamamıştı ve gaz maskesi karşısında hiçbir işe yaramazdı zaten. Yine de aniden üstüne gelen bu silahın ne olduğunu tahmin edecek zamanı yoktu. Bombayı kalaşnikofunun dipçığıyle savurdu ve geriye doğru yalpaladı. Maskesinin cam panelleri ardından görünen gözleri kocaman açılmıştı.

“Patlayacak.”

Sarah yatağın hemen yanına, yere çökmüştü ve kollarıyla başını korumaya çalışıyordu. Bağırışı duymuştu ve oynadığım oyunun kazandırdığı birkaç saniyede yeniden doğrularak parçalayıcı silahına davrandı. Duvarın ardında el bombasının patlamasını bekleyen insanların birbirlerine sokulduklarını görebiliyordum. Sarah, komandoya üç el ateş ederken monomoleküler parçaların sinek vızıltısını andıran sesini duydum. Parçalar görünmez bir şekilde saldırı giysisinin içinden geçerek etine saplandı. Örümcek zehri pençelerini sinir sistemine batırdığında, komando ağır bir şey kaldırmaya çalışıyormuş gibi bir ses çıkardı. Gülümseyerek ayağa kalkmaya çabaladım.

Sarah namlusunu duvarın ardında duran silüetlere doğru çevirdiğinde gecenin ikinci komandosu mutfak kapısında belirdi ve piyade tüfeğiyle Sarah'ı geri püskürttü.

Hâlâ dizlerimin üstündeydim ve Sarah'nın kimyasal bir kararlılıkla öldüğünü gördüm. Her şey o kadar yavaş cereyan etmişti ki, sanki bir videoyu durdurarak izliyor gibiydim. Komando, kalaşnikofunu ününü borçlu olduğu o aşırı hızlı seri atış sırasında geri tepmemesi için sıkıca kavrayarak aşağı doğru nişan aldı. Kurşunların ilk hedefi olan yatak, beyaz kaz tüyleri ve lime lime olmuş örtülerle havaya uçtu. İkinci hedef ise arkasına döndüğü sırada fırtınanın ortasında yakalanan Sarah'ydı. Bir dizinin hemen altından et parçacıklarının fişkırdığını gördüm. Daha sonra kurşunlar

bedenine saplandı ve ateş perdesine düşerken soluk böğründen yumruk büyüklüğünde kanlı dokular koptu.

Suikast tüfeği nihayet durduğunda ayağa kalkmışım. Sarah, mermilerin tahribatını saklamak istercesine yüzüstü yatmıştı ama ben kırmızı tülün ardından her şeyi görebiliyordum. Durduğum köşeden bilinçsiz bir şekilde çıktığımda komando kalaşnikofuna davranmakta geç kaldı. Bel hizasından saldırdım, tabancasını devredişi bırakarak adamı mutfakta yere serdim. Tüfeğin namlusu kapının sövesine takılınca dipçliğini elinden bırakmak zorunda kaldı. Mutfak zeminine kapaklandığımızda tüfeğin yerle temas ettiğinde çıkardığı sesi duydum. Tetrametin verdiği hız ve çeviklikle bacaklarımı iki yana ayırarak adamın üstüne çıktım. Zedelenen kolunu kenara iterek başımı iki elimle kavradım ve tıpkı bir hindistancevizi gibi yer karolarına çarpmaya başladım.

Maskenin altından görünen gözleri aniden odağını kaybetti. Adamın başını yeniden kaldırarak bir kez daha yere vurdum. Darbenin etkisiyle kafatasının avuçlarımda kontrolsüzce sallandığını hissettim. Hiç bırakmadan yeniden kaldırdım ve yere çarptım. Kulaklarımda çınlayan kükremeler girdabı andırıyordu. Bir yerlerden müstehcen çılgınlık attığımı duyabiliyordum. Tam dördüncü ya da beşinci darbeyi indireceğim sırada bir şey kürek kemiklerimin arasına bir tekme indirdi ve sihirli bir şekilde önümdeki masanın bacağından dört bir yana kıymıklar saçıldı. İki tanesi yüzüme saplandığında acıyı hissettim.

Nedense öfkem bir anda buharlaşıp gitmişti. Komandonun başını nazik sayılabilecek şekilde bıraktıktan sonra titrek elimi yanağımdaki acı veren kıymıklara doğru götürdüm. Tam o sırada vurulduğumu ve merminin göğsümden geçerek masanın bacağına saplanmış olduğunu fark ettim. Şaşkınlık içinde üstüme baktığımda gömleğimdeki koyu kırmızı lekenin oluştuğunu gördüm. Vurulduğuma hiç şüphe yoktu. Bu, golf topunu içine alabilecek kadar büyük bir çıkış deliğiydi.

Bunu fark etmemle acıyı hissetmem bir oldu. Sanki biri göğüs boşluğumdan içeri aniden bir çelik pamuğu sokmuştu. Kafam karışmıştı. El yordamıyla deliği buldum ve iki orta parmağımı içine

daldırdım. Parmak uçlarım yaranın içindeki kırık kemiğin sertliğiyle buluştuğunda zarımsı bir şeyin zonkladığını hissettim. Mer mi kalbimi ıskalamıştı. Homurdanarak kalkmaya çalışsam da homurtularım öksürüğe döndü ve ağzıma kan tadı geldi.

“Sakin kıpırdayayım deme orospu çocuğu.”

Şokun etkisiyle çatallaşan sesin çıktığı boğaz, genç bir adama ait olmalıydı. Yaramın üstüne doğru kapaklanarak usulca arkama baktım. Kapının eşliğinde polis üniformalı genç adam, az önce beni vurduğu silahını iki eliyle kavramıştı. Titremesi gözden kaçacak gibi değildi. Yeniden öksürerek masaya geri döndüm.

Göz hizasında duran gümüş Smith & Wesson, hâlâ iki dakika önce bıraktığım yerde parlıyordu. Belki de Sarah hayattayken onunla geçirdiğim kısa ama hoş zaman beni cesaretlendirmişti. Daha iki dakika önce silahı almak aklıma geldiğine göre bunu şimdi de yapabiliirdim. Dişlerimi gıcırdattım, parmaklarımı göğsümdeki deliğe daha sıkı bastırdım ve ayaklanmaya çalıştım. Kan, bütün sıcaklığıyla boğazıma doluyordu. Boştaki elimle masanın kenarına tutundum ve polise baktım. Dişlerini sıkan, yüzünü ekşiten ifadenin yerini yavaş yavaş dudaklarımda beliren bir gülümsemeye bıraktığımı hissedebiliyordum.

“Beni bunu yapmaya zorlama Kovacs.”

Masaya bir adım daha yaklaştıktan sonra kalçamı dayayarak yaslandım. Işık sesi çıkararak dişlerimin arasından alıp verdiğim nefesim boğazımda düğümleniyordu. Çizik içindeki ahşap masada duran Smith & Wesson, pirit gibi parlıyordu. Reach'te ise yörünge muhafızı güç kullanıyor, mutfağı mavinin her tonuna buluyordu. Girdabın beni çağırıldığını duyabiliyordum.

“Sana ne dedim...”

Gözlerimi kapadım ve masanın üzerinde duran silahı aldım.

BİRİNCİ KISIM

TRANSFER

(Zoraki İndirme)

i t h a k i

BİRİNCİ BÖLÜM

Dirilmek her zaman kolay olmayabilir.

Kordiplomatik'te depolamadan önce sakın olmanız öğretilir. Her şeyi akışına bırakmak gereklidir. İlk ders budur ve eğitmenler bunu size ilk günden belletirler. Sert bakışlı Virginia Vidaura, biçimsiz Kordiplomatik üniformasıyla dengelenmiş dansçı vücuduyla önümüzden geçerek celp odasına girdi. *Endişelenmeyin*, dedi, *her şeye hazır olacaksınız*. On yıl sonra onunla Yeni Kanagawa'daki mahkemenin bir hücrelerinde yeniden buluştum. Ağır silahlı soygunlar ve bedensel hasarlar nedeniyle seksen ila yüz yıllı yargılanıyordu. Onu hücrelerinden çıkardıklarında bana söylediği son söz, "*Endişelenme evlat, depolayacaklar*," olmuştu. Sonra sigara yakmak için başını eğdi, dumanı artık umursamadığı ciğerlerine çekti ve can sıkıcı bir toplantının yolunu tutar gibi koridorda yürümeye başladı. Mağrur tavrını hücre kapısının daracık açısından görebildiğim kadarıyla izledim ve son sözlerini bir mantrayı ezberler gibi kendi kendime fısıldadım.

Endişelenme, depolayacaklar. Sokakların bu bilgeliğinin iki anlamı vardı: Ceza sistemine karşı beslenen iç karartıcı inanç ve psikozun kayalıklarından kaçmanız için ihtiyaç duyulan ruh halinin tarifsizliğine dair ipucu. Sizi depoladıkları sıradaki hisleriniz, düşünceleriniz ve kimliğiniz, dirildiğinizde sizi yeniden bulacaktır. Eğer büyük bir endişeye kapılırsanız başınıza bela alırsınız. Teslim olun gitsin. Boş verin ve akışına bırakın.

Tabii eğer zamanınız varsa.

Tankın içinden bir elim göğsümde, yara izlerimde; diğeri ise olmayan silahımı tutarak geldim. Ağırlık beni çekiç gibi arkaya itince kendimi yüzme jelinin içinde buldum. Cansiperane kollarımı sallarken dirseğimle tankın bir kenarına acı içinde de olsa

tutunmayı başardım. Nihayet soluklanabildim. Ağzım ve boğazım jelle dolmuştu. Ağzımı kapadım ve yerleşkenin ağzına tutunmaya çalıştım ama jel her yerdeydi. Gözlerimi, burnumu ve boğazımı yakıyor, parmaklarımın arasından akıyordu. Ağırlığım beni tutduğum yerden aşağı ittiriyor, g-kuvveti tatbikatı gibi göğsüme oturuyor, beni jelin içine geri bastırıyordu. Tankın sınırları içindeki vücudum şiddetli bir şekilde debeleniyordu. Yüzme jeli de nereden çıktı? Basbayağı *boğuluyordum*.

Birden sert bir şekilde kolumdan yakalanarak öksürükler içinde ayağa kaldırıldım. Neredeyse kalkar kalkmaz göğsümdeki yaraların kapandığını fark ettim. Biri yüzümü havluyla sertçe temizleyince nihayet etrafımı görebildim. Ama bu zevki daha sonraya saklamaya karar vererek boğazımdaki ve burnumdaki sıvıyı çıkarmaya koyuldum. Yaklaşık yarım dakika boyunca başım öne eğik oturdum ve öksürerek jeli vücudumdan atmaya çalıştım. Her şeyin neden bu kadar zor olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Bir eğitim için fazlaydı.” Bu, bir erkeğin sert sesiydi. Böylesini mahkemelerde sık sık duyabilirdiniz. “Kovacs, sana Kordiplomatik’te ne öğrettiler?”

O an her şeyi anlamıştım. Kovacs, Harlan’da çok yaygın bir isimdir. Herkes nasıl telaffuz edeceğini bilir. Oysa bu adam bilmiyordu. Harlan Dünyası’nda kullanılan Amanglikan dilinin esnek bir şeklini konuşuyor ama isminin sonunu Slav dilindeki “ç” sesi yerine sert bir “k” sesiyle bitirerek telaffuzu katlediyordu.

Ve her şey çok zordu.

Tıpkı bir tuğlanın buzlu camı paramparça etmesi gibi zihnimdeki bulutlar da bir anda dağılıverdi.

Artık Harlan’da değildim.

Dijitalleştirilmiş insan (d.i.) Takeshi Kovacs’ı alıp bambaşka bir yere taşımışlardı. Parılı Sistemi’nde yaşamın olduğu tek biyosfer Harlan Dünyası olduğu için bu, yıldızsal bir zerkin yapılması gerektiğini...

İyi ama nereye?

Başımı kaldırıp baktım. Beton çatıda sert neon tüpler vardı. Donuk metal bir silindirin açık ağzında oturmuş, çift kanatlı uçağına

binmeden önce giyinmeyi unutmuş eski bir pilot gibi dünyayı seyrediyordum. Benimki gibi duvara yaslanmış yaklaşık yirmi silindir daha vardı ve hemen karşısında kapalı, ağır bir çelik kapı görünüyordu. Hava soğuk, duvarlar çıplaktı. Oysa Harlan'da en azından kılıf odaları pastel tonlarda, görevliler ise güzel olur. Eninde sonunda borcunuzu topluma ödemelisinizdir. Yapabilecekleri en küçük şey, yeni yaşamınız için güneşli bir başlangıç sunmaktır.

Güneşli sözcüğü, önümde duran adamın kelime dağarcığında yoktu. Yaklaşık iki metre uzunluğundaydı ve sanki şimdiki kariyer fırsatını yakalamadan önce hayatını bataklık panterleriyle gürleşerek kazanmış gibi bir hali vardı. Göğüs kasları epey şişkindi, kolları savaş zırhını andırıyordu ve kısacık kesilmiş saçlarının altından görünen sol kulağında şimşek şeklinde uzun bir yara izi göze çarpıyordu. Üstündeki geniş siyah giysisinin omuzlarında apoletler, göğsünde ise disket şeklinde bir logo vardı. Giysisiyle uyum içinde olan gözleri beni kararlı bir sakinlikle izliyordu. Oturmama yardım ettikten sonra talimat gereği birkaç adım uzaklaşmıştı. Bu işi uzun süredir yapıyordu.

Burun deliklerimden birine bastırarak diğerindeki tank jelini sümkürdüm.

“Bana nerede olduğumu söyleyecek misin? Haklarımı falan okumayacak mısın?”

“Kovacs, şimdilik hiçbir hakkın yok.”

Başımı kaldırıp baktığımda adamın yüzündeki acımasız gülümsemeye karşılaştım. Omuz silktim ve diğer burun deliğimi de temizledim.

“Bana nerede olduğumu söyleyecek misin?”

Bir anlık tereddütten sonra, sanki az sonra vereceği bilgiyi önce teyit etmek istercesine neon ışıklı çatıya baktı ve omuzlarını silkti.

“Elbette. Neden söylemeyeyim ki? Bay City'desin dostum. Bay City, Dünya.” Yüzündeki gülümseme yeniden belirdi. “İnsan ırkının evinde. Medeni dünyaların en kadimi olan bu kentin tadını çıkar. Ta ta!”

“Bugünlük işin henüz bitmedi,” dedim ağırbaşlı bir tavırla.

Doktor, beni zemini lastik tekerlekli sedyelerin izleriyle dolu uzun ve beyaz bir koridordan geçirdi. Hızlı adımlarına var gücümle yetişmeye çalışıyordum. Üstümde yalnızca gri bir havlu vardı ve hâlâ her yerimden tank jeli damlıyordu. Doktorun tavırları olağandı ama altında bir endişe yatıyor gibiydi. Kolunun altında kıvrılmış bir tomar belge tutuyordu ve daha yapması gereken yığınla iş vardı. Bir günde halletmesi gereken kaç tane kılıf olduğunu merak etmiştim.

“Yarın elinizden geldiğince dinlenmeye çalışın,” dedi. “Ufak çapta ağrınız ve acınız olabilir ama bu çok normal. Uyku bütün sorununuzu çözecektir. Eğer tekrar eden şî...”

“Biliyorum. Bunu daha önce de yapmıştım.”

İnsan ilişkileri için pek uygun bir ruh halinde değildim. Aklıma Sarah gelmişti.

Önünde durdukları yan kapının buzlu camında *duş* yazıyordu. Doktor beni içeri soktuktan sonra bir süre öylece dikilip bana baktı.

“İlk kez *duş* almıyorum,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

Başımı sallayarak onayladı. “İşiniz bitince koridorun sonunda bir asansör var. Çıkış bir sonraki katta. Şey... polisler sizi bekliyor.”

Talimatlar, yeni kaplanan kişiyi güçlü bir adrenalin şokundan sakınmanız gerektiğini söyler ama doktor muhtemelen dosyama okumuş, polisle karşı karşıya gelmenin benim için olağandışı bir durum olmadığına karar vermişti. Ben de onun gibi hissetmeye çalıştım.

“Ne istiyorlar?”

“Bunu benimle paylaşmadılar.” Bu sözcükler, doktorun benden saklaması gereken öfkesini açık etmişti. “Belki de ününüz sizden önce yayılmıştır.”

“Haklı olabilirsiniz.” Ani bir dürtüyle gülümsemeye başladım. “Doktor, bu benim buraya ilk gelişim. Dünya’ya yani. Daha önce polisinizle de hiç karşı karşıya gelmemiştim. Endişelenmem gerekir mi?”

Doktor bana baktığında gözlerinde başarısızlığa uğrayan insan dönüştürücüye karşı duyduğu korkuyu, şaşkınlığı ve hor bakışları gördüm.

“Sizin gibi bir adam karşısında,” dedi sonunda, “endişelenmesi gerekenlerin onlar olduğunu düşünüyorum.”

“Evet, doğru,” dedim usulca.

Bir an tereddüt ettikten sonra eliyle işaret etti. “Soyunma odasında bir ayna var.” Gösterdiği odaya doğru baktığımda bir ayna için henüz hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Duşa girdim ve tedirginliğimi ahenksiz ışığımla üzerimden atmaya çalıştım. Sabunu ve ellerimi yeni bedenimde gezdirdim. Proktora standartlarındaki kılıfım kırklarının başındaydı. Yüzücü kılıplarına sahip vücudunun sinir sistemi askeri sınıfa dahil olduğunun işareti olabilirdi. Hiç şüphesiz nörokimyasal bir iyileştirme söz konusuydu. Bana da bir kez yapılmıştı. Nikotin alışkanlığı nedeniyle ciğerlerimde darlık, kolumda ise birkaç güzel yara izim oluşmuştu ama bunun dışında hiçbir şeyden şikâyetçi değildim. Sonrasında ufak tefek marazlarınız olabiliyor ama akıllı davranırsanız bunlarla yaşamayı öğreniyorsunuz. Her kılıfın bir hikâyesi vardır. Eğer bu tür şeyler canınızı sıkıyorsa, Senteta'nın ya da Fabrikon'un önünde kuyruğa girebilirsiniz. Benim de üstümde sentetik kılıfım vardı; bu kılıf sık sık şartlı tahliye duruşmalarında kullanılırdı. Belki pahalı bir şey değildi ama esintili bir evde tek başına yaşıyormuşum hissi veriyordu. Üstelik tat devreleri hiçbir zaman düzgün şekilde ayarlanmıyordu. Yediğim her şeyin tadı körili talaştan farksızdı.

Soyunma kabinindeki bankın üzerinde düzgünce katlanmış yazlık bir takım vardı. Ayna ise duvara asılmıştı. Giysi yığınının üzerinde sıradan bir çelik saat, saatin altında ise üstünde adımın yazılı olduğu beyaz bir zarf duruyordu. Derin bir nefes alarak aynanın karşısına geçtim.

Bu, işin her zaman en zor kısmıdır. Bunu yaklaşık yirmi yıldır yapıyor olmama rağmen aynaya bakıp karşımda mutlak bir yabancı görmek beni hâlâ şaşkına çeviriyor. Otostereogramın derinliklerinden bir görüntü çekmekten farksız. İlk birkaç saniye boyunca görebildiğiniz tek şey, bir pencereden size bakan bambaşka biri oluyor. Sonrasında sanki odak noktası değişiyor ve bir anda maskenin öteki tarafına, dokunsal sayılabilecek bir şokla yapışverişiyorsunuz. Sanki biri göbek bağınızı kesiyordu ve sizi ondan ayır-

mak yerine ötekini güçlendiriyor. Kendinizi aynadaki yansımanıza bakarken buluveriyorsunuz.

Öylece dikilip yüzüme alışmaya çalışırken her yerimi kuru-
ladım. Beyaz ırktandım ve bu benim için büyük bir değişiklikti.
İçimdeki yorucu kuşku, hayatta kolay bir yol varsa da bu adamın
o yoldan hiç geçmediğini söylüyordu. Uzun süre tankta kalmış ol-
manın verdiği karakteristik beniz solgunluğum bile aynadaki yüz
hatlarının hırpalanmış görünmesine engel olamıyordu. Her yerde
kırıksıklıklar vardı. Kısa kesilmiş gür ve siyah saçlarının arasından
beyazlar seçiliyordu. Gözlerinin mavisinde tehlikeli bir gölge vardı
ve sol gözünün altındaki çentikli yara izi belli belirsizdi. Sol ko-
lumu kaldırarak orada yazan hikâyeye baktım. Bu iki yara izinin
arasında bir bağlantı olup olmadığını merak etmiştim.

Saatin altındaki zarfta tek bir kâğıt vardı. Basılı bir kopyaydı bu
ve el yazısıyla imza atılmıştı. Çok tuhaftı.

Artık Dünya'dasın. Medeni dünyaların en kadiminde. Omuzları-
mı silkip mektubu inceledikten sonra üstümü giydim ve mektubu
da katlayarak yeni ceketimin cebine koydum. Aynaya son kez bak-
tıktan sonra yeni saatimi taktım ve polisle görüşmek üzere dışarı
çıkтым.

Yerel saat dördü çeyrek geçeyi gösteriyordu.

Resepsiyondaki uzun ve kıvrımlı tezgâhın arkasında oturan dok-
tor, bir monitörden görünen formları doldurmakla meşguldü. He-
men arkasında ince yapılı, sert bakışlı ve siyah giyimli bir adam
duruyordu. Odada ikisinden başka kimse yoktu.

Etrafıma baktıktan sonra adama seslendim.

“Siz polis misiniz?”

Adam, “Polis dışarıda,” diyerek kapıyı işaret etti. “İçeri girmeye
yetkileri yok. Bunun için özel bir belgeye ihtiyaçları var. Bizim de
kendimize göre birtakım güvenlik önlemlerimiz var.”

“Peki ya siz kimsiniz?”

Yüzüme, doktorun alt katta takındığı karmaşık ifadeyle baktı.
“Müdür Sullivan, şu anda terk etmekte olduğunuz Bay City hapis-
hanesinin müdürüyüm.”

“Benden kurtulduğunuza seviniyor gibi bir haliniz yok.”

Sullivan keskin gözlerle bana baktı. “Kovacs, siz mükerrer hükümlüsünüz. Sizin gibiler için neden et ve kan harcandığını hiçbir zaman anlayamadım.”

Gögüs cebimdeki mektuba dokundum. “Bay Bancroft sizinle aynı fikirde olmadığı için çok şanslıyım. Bana limuzin yollayacaktı, o da dışarıda mı?”

“Bakmadım.”

Tezgâhın bir yerinden sinyal sesi yükseldi. Doktor, formların hepsini doldurmuştu. Yazılı kopyanın kıvrımlı kenarını yırtarak birkaç yerine paraf attı ve Sullivan’a verdi. Hapishane müdürü öne doğru eğilip kâğıdı gözlerini kısarak inceledikten sonra imzasını atıp bana verdi.

“Takeshi Lev Kovacs,” dedi, ismimi tank odasındaki yardakcısı gibi yanlış telaffuz ederek. “BM Adalet Anlaşması’nın bana verdiği yetkiye dayanarak, altı haftayı geçmemek kaydıyla, sizi Laurens J. Bancroft’un sorumluluğuna teslim ediyorum. Bu sürenin sonunda şartlı tahliye durumunuz yeniden değerlendirilecek. Lütfen şurayı imzalayın.”

Kalemi alıp ismimi müdürün parmağının hemen yanına, başkasının el yazısıyla yazdım. Sullivan kopyaların üst ve alt kısmını ayırarak bana pembe olanı verdi. Daha sonra doktorun uzattığı ikinci kâğıdı aldı.

“Bu, Takeshi Kovacs’ın (d.i.) Harlan Dünyası yargı idaresi tarafından sağ salım teslim alındığını ve bu vücutla yeniden kaplandığını belgeleyen bir doktor beyanı. Hem doğrudan hem de kapalı devre monitöründen buna tanıklık ettim. İntikalin ayrıntılarını ve tank bilgilerinin içeren diskin kopyası dosyaya eklendi. Lütfen beyanı imzalayın.”

Yukarıda kamera olup olmadığına baktım ama yoktu. Savaşmaya değmezdi. Yeni imzamı bir kez daha attım.

“Bu, bağlı olduğunuz kira sözleşmesinin bir kopyası. Lütfen dikkatle okuyun. Maddelerden birine bile uymazsanız cezanızı burada ya da yargının seçimine göre başka bir tesiste doldurmak

üzere derhal depoya geri gönderilirsiniz. Bu şartları anlıyor ve kabul ediyor musunuz?”

Kâğıdı alarak hızla göz attım. Standart bir sözleşmeydi. Harlan'da beş altı kez imzaladığım şartlı tahliye anlaşmasının değiştirilmiş bir kopyasıydı. Dili biraz daha ağırdı ama içeriği aynıydı. Tam bir saçmalık. Düşünmeden imzaladım.

“Pekâlâ.” Sullivan'ın güçten düşmüş bir hali vardı. “Siz şanslı bir adamsınız Kovacs. Bu fırsatı geri tepmeyin.”

Bunu söylemekten bıkmazlar mı?

Tek kelime etmeden belgelerimi katladım ve cebimdeki mektubun yanına ilişitirdim. Arkamı dönüp gitmeye hazırlandığım sırada doktor ayağa kalktı ve bana küçük, beyaz bir kart uzattı.

“Bay Kovacs.”

Durdum.

“Ayarlarınızda bir sorun çıkacağını sanmıyorum,” dedi. “Bu sağlıklı bir vücut ve siz de buna alışkınsınız. Eğer önemli bir sorun yaşarsanız bu numarayı arayın.”

Kolumu uzatıp küçük, dikdörtgen kartı daha önce fark etmediğim mekanik bir kararlılıkla kaldırdım. Nörokimya harekete geçmişti. Elim bu kartı da diğer belgelerle birlikte aynı cebe koyduktan sonra oradan ayrıldım. Resepsiyonu geçtim ve tek kelime etmeden kapıyı açarak dışarı çıktım. Belki kaba davranmışım ama bu binadaki kimsenin henüz nezaketimi hak ettiğini düşünmüyordum.

Siz şanslı bir adamsınız Kovacs. Tabii ya. Evden yüz seksen ışıkyılı uzaktayım ve altı haftalık kira sözleşmesi karşılığında başka bir adamın vücuduna büründüm. Polisin; copunun ucuyla bile dokunmak istemediği bir iş için buraya gönderildim. Başarısız olursam depoya geri dönerim. Kendimi öyle şanslı hissediyordum ki kapıdan çıkarken şarkılar söyleyebilirdim.

